

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **MAKRO Cash & Carry ČR s. r. o.**, se sídlem Jeremiášova 1249/7, Praha 5 zastoupený JUDr. Jiřím Jarošem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Pankráci 11/449, Praha 4, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 8. 2007, čj. 12679/07-1300-100719 a ze dne 9. 8. 2007, čj. 12683/07-1300-100719, čj. 12685/07-1300-100719, čj. 12688/07-1300-100719, čj. 12691/07-1300-100719, čj. 12690/07-1300-100719 a čj. 12692/07-1300-100719, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2008, čj. 11 Ca 265/2007 - 87,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2008, čj. 11 Ca 265/2007 - 87, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím ze dne 7. 8. 2007, čj. 12679/07-1300-100719, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 20. 6. 2006, čj. 263066/06/005512/7934, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2004 ve výši 396 479 Kč.

Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2007, čj. 12683/07-1300-100719, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 20. 6. 2006, čj. 263083/06/005512/7934, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2004 ve výši 2 030 133 Kč.

Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2007, čj. 12685/07-1300-100719, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 20. 6. 2006, čj. 263094/06/005512/7934, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2004 ve výši 2 742 411 Kč.

Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2007, čj. 12688/07-1300-100719, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 20. 6. 2006, čj. 263111/06/005512/7934, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2004 ve výši 1 683 007 Kč.

Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2007, čj. 12691/07-1300-100719, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 20. 6. 2006, čj. 263138/06/005512/7934, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2005 ve výši 1 744 719 Kč.

Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2007, čj. 12690/07-1300-100719, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 20. 6. 2006, čj. 263134/06/005512/7934, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2005 ve výši 717 479 Kč.

Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2007, čj. 12692/07-1300-100719, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 20. 6. 2006, čj. 263140/06/005512/7934, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2005 ve výši 926 117 Kč.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobami u Městského soudu v Praze, který je spojil ke společnému projednání a rozsudkem ze dne 29. 5. 2008, čj. 11 Ca 265/2007 - 87, žaloby zamítl.

Městský soud zjistil, že správce daně zahájil u žalobce dne 19. 10. 2005 daňovou kontrolu, jejímž předmětem byla daň z přidané hodnoty za zdaňovací období let 2004 a 2005. V jejím rámci kontroloval mj. dodání zboží společnostem Rhino, s. r. o., Nevpek, s. r. o., Enterprise, s. r. o., Versatil, s. r. o. a TT Trans, s. r. o. V těchto případech žalobce v daňových přiznáních uplatnil osvobození od daně z přidané hodnoty z důvodu dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie osobám registrovaným k dani v jiných členských státech [§ 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“)]. Správci daně vyvstaly v průběhu daňové kontroly pochybnosti o skutečném dodání zboží do jiného členského státu EU, proto vyzval žalobce k předložení dalších důkazních prostředků, které by prokázaly, že údaje uvedené žalobcem v daňových přiznáních odpovídají skutečnosti. Žalobce doložil k výzvě správce daně faktury a písemná čestná prohlášení odběratelů o dodání zboží do jiného členského státu. Správce daně tato prohlášení po dalším šetření zpochybnil a uzavřel, že neprokazují jednoznačně dodání zboží do jiného členského státu.

Městský soud shledal postup daňových orgánů zákonným. Důkazní prostředky, které žalobce předložil k vyvrácení pochybností správce daně, podle městského soudu nevyvrátily pochybnosti o údajích, které žalobce uvedl v daňovém přiznání. Závěr správce daně o nevěrohodnosti tvrzení žalobce před správními orgány, týkajících se důvodnosti přiznání osvobození od placení daně z přidané hodnoty, má oporu ve spisu a je správný. Doklady, které žalobce navrhl jako důkazy, nemohou vyvrátit vzniklé pochybnosti o tom, zda skutečně došlo k dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie.

Městský soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se nesprávného postupu daňových orgánů při hodnocení důkazů. Správce daně nepřekročil rámec hodnocení dokazování vymezený § 2 odst. 2 a 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Žalovaný se podrobně zabýval jednotlivými důkazními prostředky, zejména výsledky mezinárodní spolupráce správců daně v oblasti daně z přidané hodnoty, provedl jejich podrobné hodnocení a odůvodnil své závěry o jejich hodnotě vzhledem k prokazovaným skutečnostem. Připomněl rovněž, že formální správnost dokladů nebrání správci daně ve zjišťování skutečného stavu věci. V dané věci se jednalo o daňové řízení, v jehož rámci daňový subjekt musí prokázat svá tvrzení, která uvedl v daňovém přiznání. Žalovaný neposuzoval správnost a úplnost účetnictví, skladových nebo jiných evidencí žalobce, ale otázku, zda došlo k faktickému uskutečnění plnění deklarovaných v daňových přiznáních, u nichž žalobce uplatnil osvobození od daně. Důvodem k dodatečnému vyměření daně z přidané hodnoty byly nevyvrácené pochybnosti správce daně o skutečném dodání zboží do jiného členského státu.

Podle § 64 odst. 5 zákona o DPH má být důkazním prostředkem o dodání zboží do jiného členského státu písemné prohlášení pořizovatele zboží o tom, že zboží bylo do jiného členského státu přepraveno. Žalobce čestná prohlášení tohoto obsahu předložil, ale podle městského soudu nelze souhlasit s jeho tvrzením, že se jedná o absolutní a nezpochybnitelný důkaz. Citované ustanovení upravuje, jakým druhem důkazního prostředku lze rozhodné skutečnosti prokazovat, nelze je však interpretovat tak, že předložení tohoto důkazního prostředku v daňovém řízení automaticky presumuje prokázání odpovídajících skutečností. V případě pochybností proto bylo na žalobci, aby jinými důkazními prostředky prokázal, že došlo k dodání předmětného zboží do Slovenské republiky.

Argumentaci žalobce rozsudkem Evropského soudního dvora (dále též „ESD“) ze dne 27. 9. 2007, C - 409/2004, ve věci *Teleos*, městský soud odmítl jako nepřipadnou. Podle městského soudu byl rozsudek v případě *Teleos* vydán po vydání rozhodnutí napadených žalobami a řeší předběžnou otázku, nikoliv věc samotnou. Evropský soudní dvůr v citovaném rozhodnutí dospěl k závěru, že daňový subjekt, nesoucí v daňovém řízení břemeno tvrzení i důkazní, musí prokázat, že jej zboží opustilo a došlo k fyzickému dodání zboží kupujícímu do jiného členského státu. V posuzované věci k jednoznačnému prokázání uvedených skutečností nedošlo. Už jen tím bylo ve smyslu uvedeného rozhodnutí ESD zpochybněno postavení žalobce, který může být v „lepší pozici“ pouze tehdy, je-li prokázáno, že přijal všechna opatření, která po něm mohou být rozumně požadována. Dodavatel zboží má totiž výhodnější postavení při uplatnění zboží od daně pouze tehdy, nejde-li mu přičíst k tíži, že se na daňových podvodných jednáních jiných

subjektů nikterak nepodílel. Tento požadavek vyplývající z judikatury Evropského soudního dvora s sebou přináší povinnost prokázat konkrétními důkazy, že se dodavatel choval při realizaci podnikatelské činnosti dostatečně rozumně a opatrně a že skutečně došlo k deklarovanému plnění.

Městský soud uzavřel, že se žalobce nedůvodně spoléhal pouze na písemná prohlášení pořizovatelů zboží, protože ESD formuloval požadavek, aby dodavatel navíc přijal opatření, která po něm mohou být rozumně a spravedlivě požadována. Požadoval-li správce daně po žalobci předložení dalších dokladů nad rámec těch výslovně zmíněných k uplatnění osvobození od daně z přidané hodnoty v zákonu o DPH, není to v rozporu s judikaturou ESD. Lze si totiž představit i existenci dalších dokladů, kterými by, v rámci rozumného chování při podnikatelské činnosti, bylo možné uvedené skutečnosti doložit (např. doklady o uskladnění zboží, doklad o provedených inventurách, doklad o přepravě či o přihlášení ke zdanění). V posuzované věci lze mít pravdivost čestných prohlášení za vyvrácenou s ohledem na zjištění učiněná správcem daně v rámci mezinárodní spolupráce daňových orgánů členských států EU, s nimiž byl žalobce v průběhu daňového řízení seznámen. Námitka, podle níž žalobce nebyl seznámen s výsledky zjištění správce daně, a rozhodnutí žalovaného jsou v odpovídající části nepřezkoumatelná, tak neobstojí.

Městský soud nepřítakal ani námitkám týkajícím se porušení procesních práv žalobce v souvislosti s projednáním zprávy o daňové kontrole. Tvzení, že žalobce považuje zprávu o daňové kontrole za neprojednanou, nemají podle městského soudu oporu ve správním spisu. Žalobce se totiž zúčastnil jednání, jehož předmětem bylo projednání zprávy o daňové kontrole, a tuto zprávu převzal. Městský soud uzavřel, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech a nebyl zbaven možnosti uplatnit požadavek na doplnění výsledků daňové kontroly, neboť v průběhu daňové kontroly správce daně sdělil své pochybnosti žalobci, a ten měl možnost na ně reagovat.

III.1

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Dovolal se stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vad řízení spočívajících v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit a podle obsahu kasační stížnosti namítl rovněž důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí soudu.

Podle stěžovatele městský soud nesprávně posoudil právní otázky: přenosu důkazního břemene ze stěžovatele na správce daně, výkladu a aplikace § 64 odst. 5 zákona o DPH, výkladu a aplikace § 2 odst. 2, 3 daňového řádu a výkladu a aplikace českých právních předpisů s ohledem na judikaturu Evropského soudního dvora.

Dále stěžovatel městskému soudu vytkl, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisu, nebo je s nimi v rozporu. V

daňovém spisu podle něj není žádný doklad odůvodňující závěr, že zboží nebylo přepraveno na Slovensko, příp. stěžovatel nebyl s žádným takovým dokladem seznámen.

Stěžovatel namítl také nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu.

Městský soud podle něj uvedl, že „*v případě důkazů, které žalobce k prokázání svých tvrzení navrhoval, jde o dokladové prokazování, které nemůže vyvrátit vzniklé pochybnosti o tom, že ke skutečnému dodání zboží do jiného členského státu EU v rozsahu vymezeném doklady fakticky došlo.*“. Stěžovateli není zřejmé, jaké jiné než listinné důkazy mohl v dané souvislosti předložit. Zdůraznil přitom, že ve vztahu k prokázání dodání zboží do jiného členského státu navrhoval pouze písemná prohlášení pořizovatelů zboží.

S žalobní argumentací o principu ochrany dobré víry daňových subjektů ve světle judikatury Evropského soudního dvora se městský soud vypořádal konstatováním, že „*na dané řízení nelze bezvýhradně aplikovat judikaturu týkající se daňových řetězců*“, ale neuvedl, jaké úvahy jej k tomuto závěru vedly. I proto je podle stěžovatele rozsudek nepřezkoumatelný.

Konečně stěžovatel městskému soudu vytkl, že se nevypořádal s žalobní námitkou, podle níž jsou rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelná pro nevypořádání všech odvolacích námitek. Žalovaný opomněl námitku, již stěžovatel poukázal na rozpor se základními právními principy a základními právy stěžovatele, protože jeden státní orgán (Policie ČR) požadoval po stěžovateli, aby pokračoval v dodávkách pořizovatelům zboží v režimu osvobozeného dodání do jiného členského státu Evropské unie, zatímco jej jiný správní orgán (správce daně) za totéž jednání sankcionoval. Stěžovatel podotkl, že správce daně vydal dodatečné platební výměry i za období, ve kterém stěžovatel pokračoval v dodávání zboží pořizovatelům ze Slovenska v režimu osvobozeného dodání pouze na výslovnou žádost Policie ČR. Městský soud tuto námitku nezohlednil, ani neuvedl, proč jí nepřisvědčil.

III.2

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

III.3

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu z několika důvodů. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli v názoru, že napadený rozsudek trpí nesrozumitelností v části, již městský soud konstatoval, že „*v případě důkazů, které žalobce k prokázání svých tvrzení navrhoval, jde o dokladové prokazování, které nemůže vyvrátit vzniklé pochybnosti o tom, že ke skutečnému dodání zboží do jiného členského státu EU v rozsahu vymezeném doklady fakticky došlo.*“. Městský soud citovanou větou odkázal na rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat taková rozhodnutí soudu, z jejichž výroků nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, případně jejich výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem

lze podřadit i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze dále považovat ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, a dále taková rozhodnutí, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS). Žádná z takto specifikovaných skutečností však v nyní posuzované věci nenastala. Z odůvodnění městského soudu v tomto bodu vyplývá, že byt stěžovatel dokládal dodání předmětného zboží do jiného členského státu formálně správnými doklady, ze zásady daňového řízení, podle které je každý daňový subjekt povinen daň přiznat a toto tvrzení prokázat, předložení formálně bezvadného dokumentu nepostačuje. Tyto závěry opakovaně vyslovil i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2005, čj. 5 Afs 131/2004 - 45, č. 599/2005 Sb. NSS, a ze dne 10. 1. 2008, 9 Afs 67/2007 - 147, www.nssoud.cz, z něhož městský soud jistě rovněž vycházel, stejně jako Ústavní soud, jenž ve svém nálezu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, www.nalus.usoud.cz). Nejvyšší správní soud proto námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spočívající v jeho nesrozumitelnosti z uvedených důvodů nepřisvědčil.

Nejvyšší správní soud nepřítakal ani námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, spočívající v nedostatečném odůvodnění úvahy, že nelze vycházet z principu ochrany dobré víry daňových subjektů podle rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 12. 1. 2006, C-354/03, C-355/03, C-484/03, ve spojených věcech *Optigen, Fulcrum Eletronics, Bond House Systems*. Z odůvodnění rozsudku městského soudu v dané věci je zcela zřejmé, o jaké skutečnosti své rozhodnutí opřel a z jakých právních úvah přitom vycházel. Při posouzení nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů vyšel Nejvyšší správní soud ze své ustálené judikatury (srov. rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Stěžovateli nelze přisvědčit, že by se městský soud s argumentací vypořádal jediným konstatováním. Nejvyšší správní soud připouští, že přezkoumání této otázky je velmi stručné, je však nutno vykládat jej se zřetelem k celému odůvodnění rozsudku. Z něj plyne, proč městský soud nepovažoval argumentaci citovanými rozsudky Evropského soudního dvora za přílehlavou. Uvedl, že Evropský soudní dvůr dospěl k závěru, že daňový subjekt, který nese v daňovém řízení břemeno tvrzení i důkazní břemeno musí prokázat, že došlo k fyzickému opuštění zboží a k jeho fyzickému dodání kupujícímu z jednoho členského státu do druhého. Městský soud konstatoval, že tato otázka byla ve stěžovatelově případě sporná, resp. k prokázání uvedených skutečností nedošlo. Proto není v rozporu s citovanou judikaturou Evropského soudního dvora, pokud správce daně požadoval po stěžovateli předložení i dalších důkazních prostředků, které by prokazovaly, že uvedené zboží fyzicky opustilo území České republiky a bylo dodáno na Slovensko. Je zřejmé, že odůvodnění této námítky v napadeném rozsudku městského soudu nenaplnňuje kritéria nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, která dovodila citovaná judikatura správních soudů. Nejvyšší správní soud proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Konečně stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost z důvodu nevypořádání jeho žalobních námitek. Stěžovatel v žalobě namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, jimiž poukázal na skutečnost, že jej Policie ČR, která vyšetřovala podezření z páčání trestné činnosti krácení daně z přidané hodnoty fingovanými dodáními zboží osvobozenými od daně z přidané hodnoty do jiného členského státu Evropské unie, výslovně požádala, aby pokračoval v dodávkách odběratelům zboží ze Slovenska v režimu osvobození od daně z přidané hodnoty. Stěžovatel v žalobě namítl (č. l. 12), že postup, kdy jeden státní orgán (Policie ČR) požadoval po stěžovateli, aby pokračoval v dodávkách pořizovatelům zboží v režimu osvobozeného dodání do jiného členského státu Evropské unie a zároveň jej jiný správní orgán (správce daně) sankcionoval za to, že se stěžovatel zachoval tak jak po něm požadovala Policie ČR, je v rozporu se základními právními principy a základními právy stěžovatele.

Městský soud v této souvislosti pouze v rekapitulaci žalobních námitek uvedl (viz str. 4, odst. 3 rozhodnutí), že žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného z důvodu nevypořádání všech odvolacích námitek a dále (str. 5 odst. 4), že žalobce v reakci na vyjádření žalovaného setrval na původních námitkách a uvedl, že *„pokud jde o pokračování v dodávání zboží určitým pořizovatelům na žádost Policie ČR, tuto nenalezl v odvolání žalobce ani v jeho doplnění, je nekonzistentní s tvrzením žalovaného a je závažným pochybením žalovaného a správce daně, ..., tj. že nebyly provedeny navrhované důkazy a finanční orgány obou stupňů se nevypořádaly s námitkou žalobce o tom, že podání ze dne 7. 7. 2006 obsahovalo námitku doplnění skutkového stavu a vyjádření k provádění daňové kontrole. Za této situace nemohou finanční orgány tvrdit, že v odvolání žalobce námitka obsažena nebyla.“* V odůvodnění svého rozsudku městský soud k této námitce nic neuvedl a nijak se s ní nevypořádal.

Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že pokud se soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nezabýval řádně uplatněnými žalobními body a pokud z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, je třeba rozsudek zrušit, neboť je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. rozsudky ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, a ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004 - 62, www.nssoud.cz). Je proto zjevné, že tato stížní námitka je důvodná.

S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud shledal rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným, bylo nadbytečné, aby se podrobně zabýval dalšími stížními námitkami. Pouze na okraj proto podotýká, že obdobné námitky jsou předmětem jeho přezkumu ve věcech téhož stěžovatele, vedených u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 Afs 52/2008, 8 Afs 61/2008 a 8 Afs 73/2008.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud v posuzovaném případě pochybil, když se ve svém rozsudku nevypořádal s některými řádně uplatněnými žalobními námitkami. Rozhodnutí městského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§

103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí [§ 110 odst. 2 s. ř. s.].

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu